

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক বহুত ভাগ্যৱান কিয়নো তোমালোকৰ পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে অন্য কোনো চিন্তা নাই, এই পিতাৰতো তথাপিও বহুত চিন্তন চলি থাকে”

প্ৰশ্ন: পিতাৰ যিসকল সুসন্তান আছে তেওঁলোকৰ চিন কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকে সকলোৰে বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে সংযোগ কৰাই থাকিব, সেৱাধাৰী হ'ব। ভালকৈ পঢ়ি আনকো পঢ়াব। পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব। এনেকুৱা সুসন্তানে পিতা নাম উচ্চল কৰে। যিয়ে নিজে পুৰা নপঢ়ে তেওঁ আনকো নষ্ট কৰে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

গীত: লে লো দুৱায়ে মা-বাপ কী... (মা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা....)

ওঁম শান্তি। প্ৰত্যেক ঘৰতে মা-পিতা আৰু 2-4টা সন্তান থাকে আৰু আশীৰ্বাদ আদিও বিচাৰি থাকে। সেয়াতো হৃদৰ কথা। এয়া হৃদৰ বাবে গায়ন কৰা হৈছে। বেহৃদৰ কথা কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বেহৃদৰ পিতাৰ পুত্ৰ-পুত্ৰী। সেই মাতা-পিতা হৈছে হৃদৰ, হৃদৰ মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা। এয়া হৈছে বেহৃদৰ মাতা-পিতা। সেই হৃদৰ মাতা-পিতায়ে সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰে, তাৰ পাচত শিক্ষকে পঢ়ায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এয়া হৈছে বেহৃদৰ মাতা-পিতা, বেহৃদৰ শিক্ষক, বেহৃদৰ সংগুৰু, চুপ্ৰীম ফাদাৰ, চুপ্ৰীম শিক্ষক, চুপ্ৰীম গুৰু। সত্য কণ্ঠতা, সত্য শিকাণ্ঠতা। সন্তানসকলৰ মাজত ক্ৰমানুসৰিতো থাকেই নহয় জানো। লৌকিক ঘৰত 2-4টা সন্তান থাকিলে সিহঁতক কিমান চম্ভালিবলগীয়া হয়। ইয়াত কিমান অনেক সন্তান আছে, কিমান চেন্টাৰৰ পৰা সন্তানসকলৰ বাতৰি আহে - এইটো সন্তান এনেকুৱা, এওঁ দুষ্টামি কৰে, এওঁ আমনি কৰে, বিধিনি আনে। এইজন পিতাৰ চিন্তাতো থাকিব নহয় জানো। প্ৰজাপিতাতো এৱেঁ নহয় জানো। কিমান অনেক সন্তানৰ ধ্যান ৰাখিব লাগে, সেইবাবে পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকলে ভালকৈ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব পাৰা। এওঁৰতো হাজাৰটা চিন্তা থাকে। কেৱল এটা চিন্তাতো নহয়। অন্য হাজাৰটা চিন্তা থাকে। কিমান অনেক সন্তানক চম্ভালিবলগীয়া হয়। মায়াও ডাঙৰ শত্ৰু নহয় জানো। মায়াই কিছুমানৰ ভালকৈয়ে চাল এৰাই দিয়ে। কাৰোবাৰ নাকত, কাৰোবাৰ টিকনিত ধৰি লয়। ইমানবিলাকৰ চিন্তাতো কৰিবলগীয়া হয়। তথাপিও বেহৃদৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। তোমালোক হৈছা বেহৃদৰ পিতাৰ সন্তান। এইটো জানা যে মই পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি কিয়নো পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ নলওঁ। সকলোৱেতো একেধৰণে চলিব নোৱাৰে কিয়নো এয়া ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে, আন কাৰো বুদ্ধিত উদয় হ'ব নোৱাৰে। এয়া হৈছে অতি উচ্চ পঢ়া। বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পাই গ'লে তেতিয়া গম পোৱা নাযায় যে এই ৰাজ্য কেনেকৈ স্থাপন হ'ল। এই ৰাজ্য স্থাপন হোৱাতো অতি বিস্ময়কৰ হয়। এতিয়া তোমালোক অনুভৱী হোৱা। আগতে এৱেঁ জানো জানিছিল যে তেওঁ কি আছিল, আকৌ কেনেকৈ ৪৪ জন্ম ল'লে। এতিয়া বুজি পাইছে, তোমালোকেও কোৱা - বাবা আপুনি সেইজনেই হয়, এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। এই সময়তে পিতা আহি সকলো কথা বুজায়। এই সময়ত কোনোবা যিমানহে লাখপতি, কোটিপতি নহওঁক, পিতাই কয় - এই পইচা আদি সকলো মাটিত মিলি যাব। বাকী সময়নো কিমান আছে। জগতৰ বাতৰি তোমালোকে ৰেডিঅ' অথবা বাতৰিকাকতত শুনিবলৈ পোৱা - কি কি হৈ আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে কাজিয়া বহুত বাঢ়ি গৈ আছে। সূতা আউল লাগি (পৰিস্থিতি জটিল হৈ) গৈয়ে থাকে। সকলোৱে নিজৰ মাজত হাই-কাজিয়া কৰি মৰে। এনেকুৱা তৈয়াৰী হৈ আছে, যাৰ পৰা বুজা যায় যে যুদ্ধ আৰম্ভ হোৱাৰ পথত। জগতৰ লোকে নাজানে যে এয়া কি হৈ আছে, কি হ'বলগীয়া আছে! তোমালোকৰ মাজতো বহুত কম সংখ্যকহে আছে যিয়ে পুৰা ৰীতিৰে বুজি পায় আৰু আনন্দিত হৈ থাকে। এইখন জগতত আমি বাকী কেইটিমান দিনৰ বাবে আছোঁ। এতিয়া আমি কৰ্মাতীত অৱস্থাত যাব লাগে। প্ৰত্যেকে নিজৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোকেতো নিজৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। যিয়ে যিমান কৰিব সিমান ফল পাব। নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে আৰু আনকো পুৰুষাৰ্থ কৰাব লাগে। ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হৈ যাব। এতিয়া নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰিবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে, গতিকে এই বিনাশৰ আগতেই তোমালোকে নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়া পঢ়ি লোৱা। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। অতি প্ৰিয় সন্তানসকল, তোমালোকে বহুত ভক্তি কৰিছা। আধাকল্প তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত নাছিলো জানো। এইটোও কোনেও গম নাপায় যে ৰাম বুলি কাক কোৱা হয়? ৰাম ৰাজ্যৰ স্থাপনা কেনেকৈ হ'ল? এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা। তোমালোকৰ মাজতো কিছুমান এনেকুৱা আছে যিয়ে একোৱে নাজানে।

পিতাৰ ওচৰত সুসন্তান সেইসকল যিয়ে সকলোৰে বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত সংযোগ কৰে। যিসকল সেৱাধাৰী হয়, যিয়ে যথা ৰীতিৰে পঢ়ে তেওঁলোক পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে। কিছুমানতো আকৌ নালায়েকো (অযোগ্যও) থাকে, সেৱাৰ সলনি অহিত কৰে। তেওঁলোকে আনৰ বুদ্ধিযোগ পিতাৰ পৰা আঁতৰাই দিয়ে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটক অনুসৰি এয়া হ'বলগীয়াই আছে। যিয়ে পুৰা নপঢ়ে তেওঁ কি কৰিব? আনকো নষ্ট কৰি দিব সেইকাৰণে সন্তানসকলক বুজোৱা হয়, পিতাক অনুসৰণ কৰা আৰু যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে, পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ আছে তেওঁলোকৰ সংগ লোৱা। সুধিব পাৰা যে কাৰ সংগ লওঁ? পিতাই ততালিকে কৈ দিব, এওঁৰ সংগ বহুত ভাল। বহুত আছে যিয়ে এনেকুৱা সংগ লয় যে ওলোটা ৰং লাগি যায়। গোৱাও হয় সং সংগই পাৰ কৰায়, কুসংগই ডুবায়ে। কুসংগত পৰিলে একেবাৰে শেষ কৰি দিব। ঘৰতো দাস-দাসী লাগে। প্ৰজাকো চাকৰ আদি সকলো নালাগে জানো। এয়া গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে, এই ক্ষেত্ৰত অতি বিশাল বুদ্ধি লাগে সেইবাবে বেহদৰ পিতাক পাইছা যেতিয়া শ্ৰীমত লৈ সেই মতে চলা। নহ'লে অবাবতে পদ ব্ৰষ্ট হৈ যাব। এয়া হৈছে পঢ়া (অধ্যয়ন)। ইয়াত এতিয়া ফেইল হ'লে জন্ম-জন্মান্তৰ, কল্প-কল্পান্তৰ ফেইল হৈ থাকিব। ভালকৈ পঢ়িলে তেতিয়া কল্প-কল্পান্তৰ ভালকৈ পঢ়ি থাকিব। বুজি পোৱা যায় যে এওঁ পুৰা নপঢ়ে, তেন্তে কি পদ পাব? নিজেও বুজি পায়, মইতো একো সেৱা নকৰো। মোতকৈ বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন বহুত আছে, বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্নজনকহে ভাষণ দিবলৈ মাতে। তেন্তে যি বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়, উচ্চ পদো তেৱেঁই পাব। মই ইমান সেৱা নকৰোঁ গতিকে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিম। শিক্ষকেতো বিদ্যার্থীসকলকো বুজিব পাৰে নহয় জানো। নিতৌ পঢ়ায়, ৰেজিষ্টাৰ তেওঁৰ লগত থাকে। পঢ়া আৰু চাল-চলনৰো ৰেজিষ্টাৰ থাকে। ইয়াতো এনেকুৱা, ইয়াত আকৌ মুখ্য হৈছে যোগৰ কথা। যোগ ভাল হ'লে চাল-চলনো ভাল হ'ব। পঢ়াত আকৌ কেতিয়াবা অহংকাৰ আহি যায়। ইয়াত স্মৃতিত থকাৰ গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে সেইকাৰণে বহুতৰ ৰিপৰ্ট আহে যে বাবা মই যোগত থাকিব নোৱাৰোঁ। পিতাই বুজাইছে – 'যোগ' শব্দটি আঁতৰাই দিয়া। পিতা যাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, তেওঁক তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা! বিস্ময়কৰ কথা। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, তোমালোকে মোক পিতাক স্মৰণ নকৰা, মই তোমালোকক ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আহিছোঁ, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা পাপ দহ্ব হৈ যাব। ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যই কিমান হাবাখুৰি খায়। কৃষ্ণ মেলাত কিমান ঠাণ্ডা পানীত গৈ স্নান কৰে। কিমান কষ্ট সহ্য কৰে। ইয়াততো কোনো কষ্ট নাই। যিসকল ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) সন্তান আছে তেওঁলোক এজন প্ৰেমিকৰ সঁচা প্ৰেমিকা হৈ স্মৰণ কৰি থাকিব। ঘূৰিব-ফুৰিবলৈ গ'লে তেতিয়া একান্তত বাগিচাত বহি স্মৰণ কৰিব। পৰচৰ্চা আদিৰ বাৰ্তালাপ কৰি থাকিলে বায়ুমণ্ডল দূষিত হয় সেইকাৰণে যিমান সময় পোৱা পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব। ফাষ্টক্লাচ সঁচা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হৈ যোৱা। পিতাই কয় - দেহধাৰীৰ ফটো নাৰাখিব। কেৱল এজন শিৱবাবাৰ ফটো ৰাখিব, যাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ধৰি লোৱা যদি সৃষ্টিচক্ৰকো স্মৰণ কৰি থকা তেন্তে ত্ৰিমূৰ্তি আৰু গোলকৰ চিত্ৰ ফাষ্টক্লাচ হয়, এই চিত্ৰকেইখনত গোটেই জ্ঞান আছে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, তোমালোকৰ নাম অৰ্থ সহিত আছে। নতুন কোনোবাই নাম শুনিলে বুজিব নোৱাৰিব, এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবাই যথা ৰীতি স্মৰণ কৰে। বহুত আছে যিয়ে স্মৰণে নকৰেই। নিজৰ সকলো নষ্ট কৰি দিয়ে। পঢ়াতো বহুত সহজ। পিতাই কয় - চাইলেন্সেৰে (শান্তিৰে) তোমালোকে চাইলেন্স (বিস্ত্ৰান্তৰ) ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। চাইলেন্স আৰু চাইলেন্স ৰাশি একেটাই। মিলিটেৰীতো ৩ মিনিটৰ চাইলেন্সৰ অভ্যাস কৰায়। মনুষ্যকো বিচাৰে যে আমাক শান্তি লাগে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে শান্তিৰ স্থানতো হৈছেই ব্ৰহ্মাণ্ড। যি ব্ৰহ্ম মহাতত্ত্বত আমি আত্মাসকল ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু ৰূপত থাকোঁ। সেই সকলো আত্মাৰ বৃক্ষতো বহুত বিস্ময়কৰ হ'ব নহয় জানো। মনুষ্যই কয় যে ক্ৰুকুটিৰ মাজত জিলিকে আচৰিত তৰা। অতি সৰু সোণৰ তিলক সাজি তাত লগায়। আত্মাও হৈছে বিন্দু, পিতাও আহি তেওঁৰ কাষত বহে। সাধু-সন্ত আদি কোনেও নিজৰ আত্মাক নাজানে। যিহেতু আত্মাকেই নাজানে তেন্তে পৰমাত্মাক কেনেকৈ জানিব পাৰিব? কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে আত্মা আৰু পৰমাত্মাক জানা। আন কোনো ধৰ্মাৱলম্বী লোকে জানিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকেহে জানা, কেনেকৈ ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই গোটেই ভূমিকা পালন কৰে। সংসংগতো বহুত কৰে। একোৱেই বুজি নাপায়। এৱোঁ বহুত গুৰুৰ শৰণাগত হৈছিল। এতিয়া পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ গুৰু। জ্ঞান মাৰ্গৰ গুৰু এজনেই। ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী ৰজাসকলৰ আগত চিংগল (একক) মুকুটধাৰী ৰজাসকলে মূৰ দোৱায়, নমস্কাৰ কৰে কিয়নো তেওঁলোক পবিত্ৰ হয়। সেই পবিত্ৰ ৰজাসকলৰে মন্দিৰ সজোৱা আছে। পতিত গৈ তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায় কিন্তু তেওঁলোকে জানো এইটো জানে যে এওঁলোক কোন, আমি কিয় মূৰ দোৱাও? সোমনাথৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিলে, এতিয়া পূজাতো কৰে কিন্তুবিন্দুৰ পূজা কেনেকৈ কৰিব? বিন্দুৰ মন্দিৰ কেনেকৈ নিৰ্মাণ কৰিব? এয়া হৈছে অতি গঢ় কথা। গীতা আদিত জানো এইবোৰ কথা আছে। যি নিজেই মালিক হয়, তেৱেঁই বুজায়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। আত্মাও অবিনাশী, ভূমিকাও অবিনাশী। বিস্ময়কৰ নহয় জানো। এয়া সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। কোৱাও হয় যে যি পূৰ্বে ৰচি থোৱা আছে সেয়াই ৰচি থকা হৈছে.... ড্ৰামাত যি নিৰ্ধাৰিত

হৈ আছে, সেয়াতো নিশ্চয় হ'ব। চিন্তা কৰাৰ কথা নাই।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া নিজে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে যিয়েই নহওঁক – চকুলো ওলাবলৈ নিদিও। অমুক মৰি গ'ল, আত্মা গৈ অন্য শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে, তেন্তে কন্দাৰ কি দৰকাৰ? ঘূৰিতো আহিব নোৱাৰে। চকুলো ওলাল – ফেইল হৈ গ'লা, সেইবাবে বাবাই কয় – প্ৰতিজ্ঞা কৰা যে মই কেতিয়াও নাকান্দোঁ। চিন্তা আছিল ব্ৰহ্মৰ সিপাৰে থকা পিতাৰ, তেওঁক পাই গ'লো বাকী কি লাগে। পিতাই কয় – তোমালোকে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। মই এবাৰে আহোঁ – এই ৰাজধানী স্থাপন কৰিবলৈ। ইয়াত যুদ্ধ আদিৰ কোনো কথা নাই। গীতাত দেখুৱাইছে যুদ্ধ লাগিল, কেৱল পাণ্ডৱ ৰক্ষা পৰিল। তেওঁলোকে এটা কুকুৰ লগত লৈ পাহাৰত গলি গ'ল। বিজয়ী হ'ল আৰু মৰি গ'ল। ইয়াৰ কোনো অৰ্থই নাথাকে। এই সকলোবোৰ হৈছে মনে সজা কথা। ইয়াক কোৱা হয় ভক্তি মাৰ্গ।

পিতাই কয় যে তোমালোক সন্তানসকলৰ ইয়াৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মা উচিত। পুৰণি বস্তুৰ প্ৰতি ঘৃণা নজন্মে জানো। 'ঘৃণা' শব্দটি কাঢ়া (ৰুক্ষ)। 'বৈৰাগ্য' শব্দটি মিঠা। যেতিয়া জ্ঞান পোৱা যায় তেতিয়া ভক্তিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মে। সত্যযুগ ত্ৰেতাতেও আকৌ জ্ঞানৰ প্ৰালম্ব 21 জন্মৰ বাবে প্ৰাপ্ত হৈ যায়। তাত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে। আকৌ যেতিয়া তোমালোক বাম (বিকাৰী) মাৰ্গত যোৱা তেতিয়া ছিৰি নামি যোৱা। এতিয়া হৈছে অন্ত। পিতাই কয় – এতিয়া এই পুৰণি জগতখনৰ পৰা তোমালোক সন্তানসকলৰ বৈৰাগ্য জন্মিব। তোমালোক এতিয়া শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'বা। অন্য মনুষ্যই এই কথাবোৰৰ পৰা কি জানিব। যদিও বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰ অংকন কৰে কিন্তু তাত টিকনিও (ব্ৰাহ্মণো) নাই আৰু শিৱও নাই। এনেকৈ কৈ দিয়ে যে দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ। কেৱল শূদ্ৰৰ পৰা দেৱতা কেনেকৈ কোনে কৰি তোলে, এয়া একো নাজানে। পিতাই কয় – তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকল কিমান চহকী আছিল। এতিয়া সেই সকলো ধন ক'ত গ'ল! মূৰ দোৱাই দোৱাই, কপাল ঘঁহি ঘঁহি ধন হেৰুৱাই পেলালা। কালিৰ কথা নহয় জানো। তোমালোকক এনেকৈ গঢ়ি থৈ গ'লো আকৌ তোমালোক কি হৈ গ'লা! অম্বা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পৰচিত্তনৰ বাৰ্তালাপৰ দ্বাৰা বাতাবৰণ নষ্ট কৰিব নালাগে। একান্তত বহি সঁচা প্ৰেমিকা হৈ নিজৰ প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰিব লাগে।

(2) নিজে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে মই কেতিয়াও নাকান্দোঁ। চকুলো ওলাবলৈ নিদিওঁ। যি সেৱাধাৰী, পিতাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ আছে তেওঁৰহে সংগ ল'ব লাগে। নিজৰ ৰেজিষ্টাৰ বহুত ভালকৈ ৰাখিব লাগে।

বৰদান: নিৰ্বিল্ল স্থিতিৰ দ্বাৰা নিজৰ ফাউণ্ডেচন (ভেটি) শক্তিশালী কৰোঁতা পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হোৱা
যিসকল সন্তান বহুত সময়ৰ পৰা নিৰ্বিল্ল স্থিতিৰ অনুভৱী হয় তেওঁলোকৰ ফাউণ্ডেচন দুট হোৱাৰ কাৰণে নিজেও শক্তিশালী হৈ থাকে আৰু আনকো শক্তিশালী কৰি তোলে। বহুত সময়ৰ শক্তিশালী, নিৰ্বিল্ল আত্মাই অন্তিম সময়তো নিৰ্বিল্ল হৈ সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হৈ যায় বা প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ যায়। গতিকে সদায় এইটোৱে লক্ষ্য থাকিব লাগে যে বহুত সময়ৰ পৰা নিৰ্বিল্ল স্থিতিৰ অনুভৱ অৱশ্যেই কৰিব লাগে।

স্লোগান: প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি সদায় উপকাৰ অৰ্থাৎ শুভকামনা ৰাখা তেতিয়া স্বতঃ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব।

!! ওম্ শান্তি !!